

Sygn. akt *IV U 869/18*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Guniewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Rykała-Płodzień

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2019 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku (...) S.A. z siedzibą w R.

przy udziale: A. P., N. S., M. S., B. D., H. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o ustalenie wysokości podstawy wymiaru składek

na skutek odwołania (...) S.A. z siedzibą w R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 26/04/2018r.

znak (...)

znak (...)

znak (...)

znak (...)

znak (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 26/04/2018r. znak (...) w ten sposób, że stwierdza, iż (...) Sp. z o.o. (obecnie (...) S.A) w R. nie ma obowiązku uiszczenia składek na ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne za B. D. z tytułu umów zlecenia za okres od marca 2013r. do maja 2014r.

II. oddala odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 26/04/2018r. znak (...),

znak (...),

znak (...),

znak (...),

III. nie obciąża żadnej ze stron kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 10 lipca 2019 r.

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2018 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. ustalił podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne dla B. D. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) Sp. z o.o. (aktualnie (...) Spółka Akcyjna) w R. za okres od marca 2013 r. do maja 2014 r.

Kolejnymi decyzjami z dnia 26 kwietnia 2018 r. nr (...), (...), (...) i (...) organ rentowy ustalił podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne odpowiednio: dla H. N. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) Sp. z o.o. (aktualnie (...) Spółka Akcyjna) za marzec 2013 r., od sierpnia 2013 r. do lutego 2014 r., za kwiecień 2014 r., czerwiec 2014 r., i od sierpnia 2014 r. do października 2014 r., dla A. P. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) Sp. z o.o. (aktualnie (...) Spółka Akcyjna) w R. za okres od października 2013 r. do maja 2014 r., dla M. S. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) Sp. z o.o. (aktualnie (...) Spółka Akcyjna) za okres od lipca 2014 r. do sierpnia 2014 r. oraz dla N. S. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) Sp. z o.o. (aktualnie (...) Spółka Akcyjna) w R. za okres od lutego 2014 r. do maja 2014 r.

W uzasadnieniach powyższych decyzji organ rentowy podniósł, że w toku postępowania kontrolnego ustalono, że B. D., H. N., A. P., M. S. i N. S. zostali zgłoszeni do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu umów o pracę zawartych z płatnikiem (...) Sp. z o.o. (aktualnie (...) Spółka Akcyjna). Płatnik ten związany był umową partnerską z (...) Sp. z o.o. Spółka ta zobowiązała się m.in. do prowadzenia w imieniu i na rzecz V. (...) działalności polegającej na zawieraniu umów o świadczenie przez V. (...) usług telekomunikacyjnych, oferowaniu usług i produktów z oferty V. (...). Ponadto płatnik (...) Sp. z o.o. (Spółka Akcyjna) związany był umowami współpracy: w zakresie wystawiania faktur masowych – umowa z (...) Sp. z o.o. i w zakresie archiwizacji dokumentów – umowa z (...) Sp. z o.o.

Ustalono też, że Spółka (...) zawarła z B. D., H. N., A. P., M. S. i N. S. umowy zlecenia i zgłosiła w/w do ubezpieczenia zdrowotnego. Realizując jednak umowy zlecenia wykonywali oni pracę na rzecz własnego pracodawcy, pracowali dla niego i to on był ostatecznym beneficjentem tych umów. Dlatego też, w ocenie organu rentowego w/w osoby z tytułu zawartych umów zlecenia zostały nieprawidłowo zgłoszone do ubezpieczenia zdrowotnego. W myśl bowiem art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z 13 października 1998 r. wykonując powyższe umowy zlecenia powinni być traktowani jako pracownicy, a płatnik – ich pracodawca winien uwzględnić w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie przychód uzyskiwany z powyższych umów zlecenia. Ustalono w toku kontroli, że płatnik składek (...) SP. z o.o. (aktualnie S.A.) nie uwzględnił do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia, przychodu w/w z tytułu umów zlecenia.

Odwołania do powyższych decyzji złożył płatnik (...) S.A. z siedzibą w R. (wcześniej (...) Sp. z o.o.) reprezentowany przez pełnomocnika.

Zarzucił naruszenie art. 156 § 1 pkt 3 kpa w zw. z art. 180 kpa i w zw. z art. 477⁹ § 2 kpc zd. drugie, gdyż organ rentowy wydał już w sprawie decyzję w dniu 18 grudnia 2017 r., które na skutek wniesionego odwołania następnie uchylił w całości. Tym samym, w przekonaniu odwołującego się sprawa została już rozstrzygnięta inną decyzją ostateczną, a odwołanie uznane za słuszne. Zarzucił też naruszenie art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w sytuacji gdy organ rentowy powinien był wydać wcześniej decyzję o objęciu zainteresowanych obowiązkiem ubezpieczenia u płatnika, błędne zastosowanie w sprawie art. 8 ust. 1 i 2a, art. 18 ust. 1 i 1a ustawy systemowej a także art. 81 ust. 1, 5, 6 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w sytuacji gdy brak było ku temu podstaw. Wskazał również na niedostateczne i niewyczerpujące wyjaśnienie stanu faktycznego i

wydanie decyzji w oparciu o nieudowodnione okoliczności – naruszenie art. 7, art. 77 i art. 80 kpa oraz art. 107 kpa, albowiem decyzja została niewłaściwie podpisana.

Odwołujący domagał się zmiany decyzji i orzeczenie, że nie jest płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne z tytułu zawartych przez B. D., H. N., A. P., M. S. i N. S. umów zlecenia z (...) Sp. z o.o., wyłączenia z podstawy wymiaru składek przychodów uzyskiwanych przez w/w z tytułu umów zlecenia oraz zasądzenia na swą rzecz od ZUS kosztów zastępstwa procesowego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedziach na odwołania wnosił o ich oddalenie, podtrzymując swe dotychczasowe stanowisko zawarte w wydanych decyzjach. W uzasadnieniu Zakład zaprzeczył też, że w przedmiotowej sprawie pomiędzy stronami istnieje już merytoryczna decyzja rozstrzygająca spór. Podkreślał, że poprzednie decyzje dotyczące B. D., H. N., A. P., M. S. i N. S. zostały uchylone z powodu zmiany organizacyjno – prawnej odwołującego się. Ich uchylenie spowodowało, że decyzje nie istnieją. Zauważył dalej, że Zakład nie ma obowiązku wcześniejszego wydania decyzji o objęciu ubezpieczeniem zdrowotnym, albowiem B. D., H. N., A. P., M. S. i N. S. i tak w spornych okresach objęci byli tym ubezpieczeniem jako pracownicy.

Sprawy z odwołań (...) S.A. w R. od powyższych decyzji nr (...) zostały połączone do wspólnego prowadzenia i rozpoznania.

B. D., H. N., A. P., M. S. i N. S. zawiadomiono o toczącym się postępowaniu. B. D. przychylił się do stanowiska odwołującego się. M. S. i N. S. oświadczyli, iż nie zajmują stanowiska w sprawie. Pozostałe zawiadomione inne strony nie zgłosiły się do sprawy i nie wyraziły swego stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. D., H. N., A. P., M. S. i N. S. zostali zgłoszeni do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu zawartych umów o pracę z płatnikiem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R.: B. D. od 4 sierpnia 2008 r., H. N. w okresie od 1 sierpnia 2012 r. do 2 października 2015 r., A. P. od 1 września 2013 r., M. S. w okresie od 1 sierpnia 2011 r. do 25 lutego 2016 r., N. S. od 6 listopada 2013 r. do 31 października 2015 r.

W dniu 2 lipca 2012 r. (...) Sp. z o.o. zawarła z (...) SP. z o.o. umowę partnerską. (...) Sp. z o.o. zobowiązała się m.in. do prowadzenia w imieniu i na rzecz V. (...) działalności polegającej na zawieraniu umów o świadczenie przez V. (...) usług telekomunikacyjnych, oferowaniu usług i produktów z oferty V. (...), wykonywaniu obsługi handlowej Klienta w/w zakresie. Ponadto Spółka (...) związana była umowami o współpracy: z dnia 5 listopada 2012 r. w zakresie wystawiania faktur masowych – umowa z (...) Sp. z o.o. i z dnia 1 października 2012r. w zakresie archiwizacji dokumentów – umowa z (...) Sp. z o.o. Przedmiotem pierwszej umowy o współpracy było wystawianie przez (...) Sp. z o.o. faktur masowych dla klientów (...) Sp. z o.o. i wysyłanie faktur klientom, na podstawie danych przekazanych przez Spółkę (...). Przedmiotem drugiej umowy było dokonywanie przez (...) A. archiwizacji dokumentów przekazanych przez S. V. (...), a działania te polegać miały w szczególności na odbiorze dokumentów przygotowanych przez V. (...), skatalogowaniu ich i przechowywaniu dokumentów. Za wykonanie przedmiotu umowy Spółka miała zapłacić (...) A. wynagrodzenie miesięczne według Załącznika finansowego do umowy.

(...) Sp. z o.o. zawarła z B. D. umowy zlecenia na okresy od 7 lutego 2013 r. do 6 maja 2013 r., od 13 maja 2013 r. do 12 sierpnia 2013 r., od 19 sierpnia 2013 r. do 18 listopada 2013 r., od 25 listopada 2013 r. do 30 kwietnia 2014 r., w których zleciła zleceniobiorcy – w/w obsługę informatyczną – call center.

Umowy zlecenia Spółka (...) zawarła także z:

- H. N. na okresy od 6 lutego 2013 r. do 5 maja 2013 r., od 10 maja 2013 r. do 9 sierpnia 2013 r., od 16 sierpnia 2013 r. do 15 listopada 2013 r., od 22 listopada 2013 r. do 21 maja 2014 r., od 28 maja 2014 r. do 17 listopada 2014 r., w których zleciła w/w podpisywanie umów z klientami na świadczenie usług telekomunikacyjnych, przyjmowanie zamówień, dalszą ich obsługę sprzedażową.

- A. P. na okresy od 13 września 2013 r. do 12 grudnia 2013 r., od 19 grudnia 2013 r. do 18 marca 2014 r., od 25 marca 2014 r. do 24 czerwca 2014 r., w których zlecał w/w archiwizację dokumentów

- M. S. na okres od 24 czerwca 2014 r. do 23 grudnia 2014 r., w której zlecał w/w archiwizację dokumentów

- N. S. na okresy od 1 stycznia 2014 r. do 31 marca 2014 r., od 4 kwietnia 2014 r. do 3 lipca 2014 r., w których zlecał w/w archiwizację dokumentów.

Z tytułu zawartych umów zlecenia w/w osiągnęli przychody.

(...) Sp. z o.o. zgłosiła w/w zleceniobiorców w ZUS do ubezpieczenia zdrowotnego.

(...) Sp. z o.o. w ramach zawartych umów zlecenia wykonywali dodatkowe prace wynikające z umów o pracę na rzecz własnego pracodawcy. Ich czynności w ramach zlecenia nie różniły się od czynności wykonywanych w ramach umowy o pracę. Zapisy w umowach o rodzaju zleconych czynności pozostawały martwe. Faktycznie wykonywali te same czynności co wykonywane w ramach umów o pracę tylko w zwiększonym wymiarze.

Jedynie B. D., w ramach umów zlecenia wykonywał dodatkowo, poza godzinami pracy, w soboty, w domu zajmował się naprawą sprzętu komputerowego, instalowaniem systemów operacyjnych, obsługą poczty e-mail, usuwaniem wiadomości i były to czynności zlecone przez Spółkę (...). W Spółce (...) był natomiast zatrudniony jako informatyk, a potem kierownik D. IT i zajmował się rozwijaniem działalności firmy poprzez wdrażanie nowych usług, uruchamianie usług klientom, tworzeniem baz danych, obsługą serwerów, kontrolą pracy podległych mu pracowników.

(...) Sp. z o.o. na mocy chwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki z dnia 11 maja 2017 r. przekształcona została w Spółkę Akcyjną. Prezesem Zarządu jest L. C., a M. C. jest wiceprezesem zarządu.

(...) Sp. z o.o. są M. C. i L. C.. M. C. jest prezesem zarządu Spółki.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeprowadził kontrolę okresową płatnika składek (...) SP. z o.o. w zakresie m.in. prawidłowości i rzetelności obliczania składek na ubezpieczenia społeczne oraz innych składek, do których pobierania zobowiązany jest Zakład oraz zgłaszanie do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych i wypłacania tych świadczeń oraz dokonywania rozliczeń z tego tytułu. Kontrolą objęto okres od stycznia 2013 r. do grudnia 2014 r. Na podstawie wyników kontroli organ rentowych w dniach 26 kwietnia 2018 r. wydał zaskarżone w sprawie decyzje.

(dowód: zeznania B. D. k. 149 – 149b, zeznania M. S. k. 150 zeznania N. S. k. 149b-150, odpisy KRS k. 129-138, umowy zlecenia, akta osobowe, dokumentacja w aktach ZUS)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie zeznań B. D., M. S. i N. S. uznając, iż są one wiarygodne, logiczne, konkretne oraz korespondujących z nimi dowodami z dokumentów, których autentyczność i treść również nie budziła wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiot sporu w sprawie niniejszej dotyczył przyjęcia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, że całkowita podstawa wymiaru składek z tytułu ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego dla B. D., H. N., A. P., M. S. i N. S. w okresach wskazanych w zaskarżonych decyzjach powinna uwzględniać zarówno przychód jaki uzyskiwali oni z umowy o pracę u płatnika (...) Sp. z o.o. (aktualnie (...) S.A.) jak i przychód z tytułu umów zlecenia zawartych z (...) Sp. z o.o.

Zgodnie z treścią art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (t.j. Dz. U. z 2017 poz. 1778), za pracownika w rozumieniu tej ustawy, uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką

zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Na gruncie powołanego art. 8 ust. 2a ustawy systemowej w orzecznictwie wskazuje się, że rozszerza on pojęcie pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych poza sferę stosunku pracy. Rozszerzenie to dotyczy dwóch sytuacji. Pierwszą jest wykonywanie pracy na podstawie jednej z wymienionych w tym przepisie umów prawa cywilnego przez osobę, która umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy. Drugą, jest wykonywanie pracy na podstawie jednej z tych umów przez osobę, która umowę taką zawarła z osobą trzecią, jednakże w jej ramach wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. W drugim przypadku, przesłanką decydującą o uznaniu takiej osoby za pracownika w rozumieniu ustawy systemowej jest to, że będąc pracownikiem związanym stosunkiem pracy z danym pracodawcą jednocześnie świadczy pracę w ramach umowy cywilnoprawnej, zawartej z inną osobą, ale na rzecz pracodawcy. W konsekwencji, nawet gdy osoba ta (pracownik) zawarła umowę cywilnoprawną o świadczenie usług z osobą trzecią, to pracę w jej ramach wykonuje faktycznie dla swojego pracodawcy, który uzyskuje rezultaty tej pracy. Pracodawca jest w takiej sytuacji rzeczywistym beneficjentem pracy świadczonej przez pracownika-zleceniobiorcę bez względu na to, czy w trakcie jej wykonywania pracownik pozostawał pod faktycznym kierownictwem pracodawcy i czy korzystał z jego majątku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lutego 2013 r., III AUa 1142/12). Można też wskazać, że art. 8 ust. 2 a dotyczy z reguły takiej pracy wykonywanej na podstawie umowy cywilnoprawnej na rzecz pracodawcy, która mogłaby być świadczona przez jej wykonawcę w ramach stosunku pracy z tym pracodawcą, z tym że musiałby on wówczas przestrzegać przepisów o godzinach nadliczbowych, powierzeniu pracownikowi do wykonywania pracy innej niż umówiona (art. 42 § 4 kp) i innych ograniczeń i obciążeń wynikających z przepisów prawa pracy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012 r., IUK 265/12).

W orzecznictwie podkreśla się, że zawarty w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej zwrot "działać na rzecz" użyty został w innym znaczeniu niż w języku prawa, w którym działanie "na czyją rzecz" może się odbywać w wyniku istnienia określonej więzi prawnej (stosunku prawnego). Stosunkiem prawnym charakteryzującym się działaniem na rzecz innego podmiotu jest stosunek pracy, do którego istotnych cech należy działanie na rzecz pracodawcy (art. 22 kp). Również wykonujący zlecenie "działa na rzecz zleceniodawcy" (art. 734 kc). W kontekście przepisu art. 8 ust. 2a ustawy systemowej zwrot ten opisuje zatem sytuację faktyczną, w której należy zastosować konstrukcję uznania za pracownika. Jest nią istnienie trójkąta umów, tj. 1) umowy o pracę, 2) umowy zlecenia między pracownikiem, a osobą trzecią i 3) umowy o podwykonawstwo między pracodawcą i zleceniodawcą. Pracodawca w wyniku umowy o podwykonawstwo przejmuje w ostatecznym rachunku rezultat pracy wykonanej na rzecz zleceniodawcy, przy czym następuje to w wyniku zawarcia umowy zlecenia/świadczenia usług z osobą trzecią oraz zawartej umowy cywilnoprawnej między pracodawcą i zleceniodawcą. Konsekwencją konstrukcji uznania za pracownika jest konieczność opłacania przez pracodawcę składki na ubezpieczenia społeczne za osobę, z którą została zawarta umowa zlecenia, tak jak za pracownika. Zgodnie z art. 32 ustawy systemowej, pracodawcę obciąża zatem także obowiązek poboru i odprowadzenia do ZUS składki na ubezpieczenie zdrowotne za osobę "uznaną za pracownika" (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 grudnia 2012 r., III AUa 1031/12). Pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o świadczenie usług zawartej z osobą trzecią, jest bowiem płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy.

Z regulacją art. 8 ust. 2a pozostaje w związku unormowanie zawarte w art. 18 ust. 1a i w art. 20 ust. 1 ustawy systemowej, dotyczące problematyki podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. Skoro bowiem w sytuacjach, do których odnosi się art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, mamy do czynienia z jednym, szeroko ujętym pracowniczym tytułem obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym, to konsekwentnie w art. 18 ust. 1a i następnie w art. 20 ust. 1 ustawy systemowej nakazano w stosunku do tych ubezpieczonych uwzględnienie w podstawie wymiaru składek - obok przychodu z umowy o pracę - również przychodu z tytułu umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło.

Reasumując, płatnikiem tych składek, w myśl art. 4 pkt 2a ustawy systemowej, jest pracodawca, który jest zobowiązany uwzględniać w podstawie wymiaru składek za swoich pracowników także przychody uzyskiwane przez

tych pracowników z tytułu umów cywilnoprawnych, o ile prace w ramach tych umów wykonują w warunkach objętych dyspozycją art. 8 ust. 2a ustawy systemowej. Jednolite stanowisko w tej kwestii zostało zaprezentowane w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r., II UZP 6/09 oraz w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., I UK 252/09, z dnia 22 lutego 2010 r. I UK 259/09 oraz z dnia 18 października 2011 r., III UK 22/11.

Uzasadnieniem wprowadzenia regulacji art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, jak wyjaśnił to Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 października 2011 r., III UK 22/11 lex nr 1227536, było dążenie do ograniczenia korzystania przez pracodawców z umów cywilnoprawnych celem zatrudnienia własnych pracowników dla realizacji tych samych zadań, które wykonują oni w ramach łączącego strony stosunku pracy, a to celem ominięcia w ten sposób ograniczeń wynikających z ochronnych przepisów prawa pracy (m.in. w zakresie czasu pracy) oraz obciążeń z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne od tychże umów. Chodziło również o ochronę pracowników przed skutkami fluktuacji podmiotowej po stronie zatrudniających w trakcie procesu świadczenia pracy, polegającej na przekazywaniu pracowników przez macierzystego pracodawcę innym podmiotom (podwykonawcom), którzy zatrudniają tychże pracowników w ramach umów cywilnoprawnych w ogóle nieobjętych obowiązkiem ubezpieczeń społecznych (umowa o dzieło) lub zwolnionych z tego obowiązku w zbiegu ze stosunkiem pracy (umowa agencyjna, zlecenia lub inna umowa o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy o zleceniu).

Istotne było zatem w sprawie przesądzenie, co faktycznie było przedmiotem umów cywilnoprawnych zawartych przez B. D., H. N., A. P., M. S. i N. S. z (...) Sp. z o.o., to jakie prace wykonywali w rzeczywistości w ramach stosunku pracy i w ramach zlecenia oraz szczególnie istotne to, kto uzyskiwał z tego tytułu przysporzenie, czyli kto był beneficjentem tych prac.

W/w będący pracownikami (...) SP. z o.o. równocześnie wykonywali pracę na podstawie umów nazwanych przez strony „umowami zlecenia” zawartych z (...) Sp. z o.o. H. N., A. P., M. S. i N. S. wykonywali tożsame prace, bądź o zbieżnym charakterze co wynikające ze stosunku pracy. Wykonywane one były z użyciem sprzętu pracodawcy i pod jego kierownictwem, on też uzyskiwał korzyści z ich pracy. Świadczone przez w/w w ramach umów cywilnoprawnych czynności odpowiadają zatem pracy wykonywanej przez nich na podstawie stosunku pracy i w istocie były świadczone na rzecz pracodawcy. Jedynie czynności wykonywane w ramach umów zlecenia przez B. D. miały odmienny charakter i istotnie stanowiły czynności dodatkowo zleczone, wykonywane na rzecz Spółki (...).

Jak wskazano wyżej czynnikiem decydującym o tym, na rzecz jakiego podmiotu praca była de facto wykonywana, jest finalny efekt tej pracy, a ściślej rzecz ujmując, należy w takiej sytuacji badać, który podmiot osiąga w ostatecznym rozrachunku korzyść z wykonania umowy. Nie jest wymagane, aby pracownik wykonywał w ramach umowy zlecenia takie same czy nawet podobne czynności, jak w ramach stosunku pracy. Mogą być to nawet czynności o zupełnie odmiennym charakterze. Istotne jest, co należy ponownie podkreślić, że korzyści z tejże pracy uzyskuje pracodawca.

Nie można w niniejszej sprawie abstrahować od powiązań osobowych, a może również kapitałowych pomiędzy podmiotami gospodarczymi występującymi w sprawie: pomiędzy Spółką (...) a spółką (...). Za powyższym przemawia sposób i zakres współpracy pomiędzy tymi podmiotami, pokrywający i uzupełniający się przedmiot ich działalności, wykonywanie przez pracowników zatrudnionych na podstawie umów cywilnoprawnych tych samych lub zbliżonych czynności, jakie wykonywali w ramach powierzonych obowiązków u swojego pracodawcy. L. C. i M. C. są jednocześnie współnikami bądź pełnią funkcje w zarządach spółki (...) A. i V. (...). W

Beneficjentem pracy wykonywanej dodatkowo w ramach umów zlecenia byli zawsze odwołujący się. Czynności zleceniobiorców wykonywane były w przeważającej mierze poza godzinami pracy świadczonej w ramach stosunku pracy – wszak był to stosunek zlecenia, tyle tylko, że na skutek swoistego unormowania ustawowego taki zleceniobiorca uznawany jest za pracownika, zaś przychody uzyskiwane ze stosunku zlecenia wchodzą do jego podstawy wymiaru składek obok przychodów ze stosunku pracy.

Jak wykazało postępowanie dowodowe H. N., A. P., M. S. i N. S. z tytułu zawartych umów zlecenia przynależą do kategorii osób uznanych za pracowników, dlatego też podlegają ubezpieczeniu zdrowotnemu jako pracownicy, a w konsekwencji płatnikiem tych składek jest pracodawca, a nie zleceniodawca.

Odmienny stan dotyczy natomiast B. D., on w okresie od marca 2013 r. do maja 2014 r. podlega ubezpieczeniu zdrowotnemu z tytułu umowy zlecenia zawartej z (...) A.. Składki od tych umów zostały odprowadzone przez tą Spółkę.

Odnosząc się końcowo do kwestii podniesionych w treści odwołań, a dotyczących wadliwości decyzji, niedostatecznego wyjaśnienia stanu faktycznego, należy podkreślić, że Sąd Okręgowy nie dopatrywał się w tym zakresie nieprawidłowości ze strony Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Kwestia zaś wydania wcześniej przez organ rentowy decyzji, które następnie zostały uchylone w związku ze zmianą organizacyjno – prawną odwołującego zostały wyczerpująco przez ZUS wyjaśnione w odpowiedziach na odwołania, a Sąd stanowisko takie uznaje za prawidłowe. Zaskarżona decyzja nie narusza też przepisu art. 107 kpa.

Reasumując uznać należy, że organ rentowy dokonując analizy okoliczności faktycznych prawidłowo zastosował przytoczone normy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Skutkiem uprzedniego Sądu Okręgowego na podstawie powołanych przepisów i art. 477¹⁴ § 1 kpc, oddalił odwołania złożone przez (...) S.A. (poprzednio (...) Sp. z o.o.) z siedzibą w R. od decyzji ZUS wydanych w dniu 26 kwietnia 2018r. a dotyczących H. N., A. P., M. S. i N. S., jako bezzasadne.

Zmianie natomiast podlegała decyzja ZUS dotycząca B. D.. Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił ją w ten sposób, że stwierdził, iż (...) Sp. z o.o. w R. nie ma obowiązku uiszczenia składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne za B. D. z tytułu umów zlecenia za okres od marca 2013 r. do maja 2014 r.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 100 kpc. Przewiduje on sytuację gdy w przypadku częściowego uwzględnienia żądań stron sąd, kierując się względami słuszności, może dokonać bądź wzajemnego zniesienia kosztów bądź stosunkowego rozdzielenia kosztów.

Mając na uwadze wynik niniejszego postępowania oraz treść powołanego przepisu, Sąd doszedł do wniosku, że charakter połączonych spraw, a w szczególności ich jednorodność przejawiająca się w tożsamości materiału dowodowego i nakładu pracy pełnomocników, a także mając na względzie dotkliwe finansowo skutki przedmiotowego orzeczenia dla odwołującego się, zasadnym będzie nie obciążanie żadnej ze stron kosztami postępowania.